

Το πρόχειρο και το καλό σερβίτσιο, αλλά και η χρήση χειροποίητων χαλιών, ήταν ενταγμένα στην κουλτούρα των κατοίκων της νότιας Πιερίας από τη μυκηναϊκή περίοδο ακόμη. Φως στην καθημερινή ζωή εκείνης της περιόδου ρίχνει για πρώτη φορά η ανασκαφή στην Πηγή της Αρτέμιδος, θέση που βρίσκεται δυτικά της εθνικής οδού, στο ύψος του Πλαταμώνα, με άμεση εποπτεία της περιοχής από τις εκβολές του Πηνειού έως την παραλία του Πλαταμώνα, προσφέροντας έτσι δυνατότητα ελέγχου του σημαντικού περάσματος από τη Θεσσαλία στη Μακεδονία.

Η ανασκαφή προκλήθηκε από την ΠΑΘΕ, στο πλαίσιο της διάνοιξης της νέας εθνικής οδού και η αρχαιολογική έρευνα αναγνώρισε τρεις φάσεις χρήσης του χώρου. Η τελευταία φάση χρονολογείται στα κλασικά χρόνια, ενώ οι προηγούμενες στην Υστερη Εποχή του Χαλκού. Με αφορμή τις εργασίες του 24ου ΑΕΜΘ, η επικεφαλής της ανασκαφής, Σοφία Κουλίδου -η ανακοίνωσή της θα γίνει αύριο στις 20.00- μιλώντας στον «Α» εξηγεί: «Επιβεβαιώνεται μέσα από τα ευρήματα-οικιστικά κατάλοιπα η κατοίκηση κατά τη μυκηναϊκή περίοδο και συγκεκριμένα από το 1.500 έως το 1.100 π.Χ. Παρόλο που είχαν εντοπιστεί νεκροταφεία της μυκηναϊκής εποχής, δεν είχαν εντοπιστεί στοιχεία οικιστικής χρήσης του χώρου, με αποτέλεσμα να υπάρχει η απορία πού και πώς ζούσαν οι άνθρωποι της εποχής εκείνης. Μέσα από την ανασκαφή αυτήν έχουμε την ευκαιρία να ρίξουμε μια ματιά στα σπίτια της εποχής εκείνης, στις καθημερινές συνήθειες και ασχολίες».

Αγγεία, κοσμήματα και υφαντά

Η ίδια συμπληρώνει ότι κατά τη δεύτερη φάση μεταξύ των ευρημάτων συγκαταλέγεται «ένα μικρό εργαστήριο για το ψήσιμο αγγείων. Εντοπίστηκαν, μάλιστα, αρκετά εργαλεία κοπής, καθημερινά αγγεία αδιακόσμητα, αλλά και καλής ποιότητας τροχήλατα και πολύ καλά διακοσμημένα πιάτα και δοχεία πόσης, αλλά και υφαντικό βάρος -που χρησιμοποιούνται στους αργαλειούς- και τέλος χάλκινα κοσμήματα. Κατά την περίοδο της οικιστικής ανάπτυξης της θέσης πραγματοποιήθηκε και μία μεμονωμένη ταφή στην περιοχή του κλιβάνου. Πρόκειται για μία απλή λακκοειδή ακτέριστη ταφή. Θα ήταν ελκυστική αλλά με τα μέχρι στιγμής δεδομένα ατεκμηρίωτη η υπόθεση ότι ο νεκρός ήταν ο κεραμέας, όπως στην περίπτωση του μυκηναϊκού κεραμικού κλιβάνου στο Διμήνι. Επίσης, εντοπίστηκε μια κατασκευή της χρονικής αυτής περιόδου, που πιθανό να αποτελούσε μία προσπάθεια διαχείρισης-διευθέτησης των υδάτων ή ακόμη αποστράγγισης του χώρου σε περιπτώσεις βροχοπτώσεων».

Κατά την αρχαιότερη φάση -1550-1400 π.Χ.- ο χώρος λειτούργησε ως νεκροταφείο και κατόπιν κατοικήθηκε, αν και όχι πάνω στους τάφους, αλλά δίπλα. Αποκαλύφθηκαν 10 τάφοι ενηλίκων, πέντε από τους οποίους ήταν κτερισμένοι, μεταξύ άλλων, με χειροποίητα αγγεία, χάλκινα μαχαίρακια και μία χάλκινη περόνη με άκρη στριφογυριστή. Από την τρίτη φάση των ιστορικών χρόνων -χρονολογείται στο πρώτο μισό 4ου π.Χ.- δεν υπάρχουν πολλά στοιχεία, ωστόσο ενδιαφέρον προκαλεί ένας μνημειώδης τοίχος μήκους 20 μέτρων και πλάτους 1,10 μ. και με καλή κατασκευή αντιστήριξης, που ενδεχομένως ήταν μέρος της περιμέτρου μεγάλου κτιρίου.

Πηγή: Αγγελιοφόρος